

Iránymutatás a „look-through” megközelítésről

Bevezetés

- 1.1 Az európai felügyeleti hatóság létrehozásáról szóló, 2010. november 24-i 1094/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: EIOPA-rendelet)¹ 16. cikke értelmében az EIOPA a „look-through” megközelítésről szóló iránymutatásokat dolgoz ki.
- 1.2 Az iránymutatások a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról szóló, 2009. november 25-i 2009/138/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: Szolvencia II. irányelv)² 104. és 105. cikkéhez kapcsolódnak.
- 1.3 Az iránymutatások címzettjei a Szolvencia II. irányelv hatálya alá tartozó felügyeleti hatóságok.
- 1.4 Az iránymutatások célja a „look-through” megközelítés alkalmazásával kapcsolatos szakmai gyakorlat következetességének és összhangjának növelése a tagállamokban a standard formulát használó egyéni vállalkozások vonatkozásában azok típusától és méretétől függetlenül.
- 1.5 Az iránymutatások segítséget nyújtanak a vállalkozások számára a piaci kockázattal összefüggő szavatolóteke-szükségletük Szolvencia II. irányelv szerinti kiszámításában.
- 1.6 Csak azokat az eseteket kell a „look-through” megközelítés lehetséges alkalmazási területeinek tekinteni, amelyek nem minősülnek kockázatmérséklési technikának. Ha egy biztosító vagy viszontbiztosító kockázatmérséklési technikákat alkalmaz, azt kell feltételezni, hogy a mögöttes kockázatok már megértették és megvizsgálták.
- 1.7 Az iránymutatásokban meg nem határozott fogalmakra a bevezetésben hivatkozott jogi aktusokban szereplő fogalommeghatározásokat kell alkalmazni.
- 1.8 Az iránymutatások 2015. április 1-jén lépnek hatályba.

1. iránymutatás – Pénzpiaci alapok

- 1.9 A vállalkozásoknak a „look-through” megközelítést a pénzpiaci alapokra kell alkalmazniuk.

2. iránymutatás – Ismétlések száma

- 1.10 A vállalkozásoknak szükség szerint (például egy alap más alapokba történő befektetése esetén) a „look-through” megközelítés alkalmazásának megfelelő számú ismétlését kell végrehajtaniuk az összes lényeges kockázat azonosítása céljából.

¹ HL L 331., 2010.12.15., 48–83. o.

² HL L 335., 2009.12.17., 1–155. o.

3. iránymutatás – Ingatlanbefektetések

- 1.11 A vállalkozásoknak a következő befektetéseket kell rögzíteniük az ingatlanpiaci kockázati részmodulban:
- (a) földterület, épületek és ingatlanhoz fűződő vagyoni jogok;
 - (b) a vállalkozás saját használatára fenntartott ingatlanbefektetés.
- 1.12 A kizárólag létesítménygazdálkodással, ingatlanigazgatással, ingatlanprojekt-fejlesztéssel vagy hasonló tevékenységekkel foglalkozó társaságokba történő tőkebefektetések esetében a vállalkozásoknak a tőkepiaci kockázati részmodult kell alkalmazniuk.
- 1.13 Ha a vállalkozások kollektív befektetési vállalkozásokon vagy alapként kezelt egyéb befektetéseken keresztül fektetnek ingatlanba, a „look-through” megközelítést kell alkalmazniuk.

4. iránymutatás – Adatcsoportosítások

- 1.14 Hivatkozással a végrehajtási intézkedések 84. cikkének (3) bekezdésében meghatározott csoportosításokra, ha a kamatrés-kockázati és a kamatláb-kockázati részmodulban lefedett eszközöket időtartamsávok szerint csoportosítják, a vállalkozásoknak meg kell bizonyosodniuk arról, hogy a sávokhoz rendelt időtartamok bizonyíthatóan prudensek³.
- 1.15 Ha a vállalkozások a különböző hitelminőségi lépcsőkön átnyúló csoportosításokat alkalmaznak, meg kell bizonyosodniuk arról, hogy az egyes csoportokhoz rendelt hitelminőségi lépcsők bizonyíthatóan prudensek.

5. iránymutatás – Adatcsoportosítások és koncentrációs kockázat

- 1.16 Ha a végrehajtási intézkedések 84. cikkének (3) bekezdésével összhangban bármilyen csoportosítást alkalmaznak a kollektív alapok alapeszközeinek egyetlen ügyfélhez kötődő kitétségeire a piaci kockázatkoncentrációs díj kiszámításához, és nem bizonyítható, hogy azok a csoportok, amelyekbe az alapot felosztották, nem tartalmazzák ugyanazokat az egyetlen ügyfélhez kötődő kitétségeket, a vállalkozásoknak azt kell feltételezniük, hogy az összes olyan eszköz, amelyhez nem rendelték hozzá az adott egyetlen ügyfélhez kötődő kitétséget, ugyanahhoz az egyetlen ügyfélhez kötődő kitétséghez tartozik.
- 1.17 A fenti bekezdés nem alkalmazható abban az esetben, ha az egyetlen ügyfélhez kötődő kitétségekhez kitétségi határérték tartozik, amelynek alapján az alapot kezelik.
- 1.18 A vállalkozásoknak összesíteniük kell az 1.16. bekezdésben meghatározott csoportokkal szembeni kitétségeiket az összes olyan kollektív alap vonatkozásában, amelyekbe befektettek, és egyeztetniük kell az egyes

³ HL L 12., 2015.01.17., 1-797. o.

csoportokhoz rendelt kitettségeket az eszközportfóliójukban szereplő, egyetlen ügyfélhez kötődő kitettségekkel.

6. iránymutatás – Katasztrófakockázatnak való közvetett kitettség

- 1.19 A katasztrófakockázatnak való közvetett kitettségek, például az olyan kötvényekbe való befektetések szavatolótőke-szükségletének kiszámítása során, amelyek esetében a visszafizetés egy adott katasztrófaesemény be nem következésétől függ, a vállalkozásoknak figyelembe kell venniük minden hitel- és katasztrófakockázatot.
- 1.20 A katasztrófakockázati kitettségeket olyan módon kell kezelni a megfelelő katasztrófa-részmodulokban, mintha a vállalkozás közvetlenül viselné a mögöttes katasztrófakockázatokat.

7. iránymutatás – A vállalkozás által kibocsátott katasztrófakötvények

- 1.21 Ha egy vállalkozás olyan katasztrófakötvényeket bocsát ki, amelyek nem felelnek meg a kockázatmérés-technikákra vonatkozó, a végrehajtási intézkedések 208–215. cikkében meghatározott követelményeknek, ezeknek a standard formulában történő kezelése nem eredményezheti a tőketartalék felszabadítását a kötvények katasztrófakockázati jellemzőinek vonatkozásában.
- 1.22 A szavatolótőke-szükséglet kiszámítása során a vállalkozásoknak ezeket a katasztrófakötvényeket úgy kell kezelniük, mintha a visszafizetés ütemezése nem függne a katasztrófaesemény be nem következésétől.

8. iránymutatás – Élettartamkötvények

- 1.23 Ha a vállalkozások olyan élettartamkötvényeket vásárolnak, amelyek nem felelnek meg a kockázatmérés-technikákra vonatkozó, a végrehajtási intézkedések 208–215. cikkében meghatározott követelményeknek, a halandósági és kamatrés-kockázatra vonatkozó tőkekövetelményt az 1.24. és 1.28. bekezdésben meghatározottak szerint kell kiszámítaniuk.
- 1.24 A standard formula halandósági részmodulja tőkekövetelményének kockázati életbiztosítási szerződések elvi portfólióján kell alapulnia, amely:
- (a) biztosítja az adott összeg kifizetését halál esetén;
 - (b) a várható élettartamindex alapját képező referenciasokaság reprezentatív mintáján alapul;
 - (c) minden kockázati életbiztosítási szerződés időtartama megegyezik a díjfizetés időtartamával.
- 1.25 A vállalkozásoknak olyan módon kell összeállítaniuk az elvi portfóliót, hogy a legjobb becslés szerinti feltételezések alapján a juttatási kifizetések összege a kifizetendő díjat adja.
- 1.26 A kamatrés-kockázati részmodul tőkekövetelményének olyan kötvényen vagy kölcsönön kell alapulnia, amelynek ugyanaz a piaci értéke, futamideje és hitelminőségi lépcsője, mint az élettartam-kötvénynek.

- 1.27 Ha a vállalkozások élettartamkötvényeket értékesítenek, a hosszúélet-kockázati részmodulra vonatkozó tőkekövetelményt úgy kell kiszámítaniuk, mintha az elvi portfólió olyan, az igényelt összegnek egy bizonyos kor elérésekor történő kifizetését biztosító határidős életbiztosítási szerződésekből állna, amelyek együttesen a kötvény pénzforgalmaival azonos pénzforgalmakat generálnak.
- 1.28 A vállalkozásoknak úgy kell tekinteniük, hogy a kockázatmérséklési technikákra vonatkozó, a végrehajtási intézkedések 208–215. cikkében meghatározott feltételeknek meg nem felelő élettartamkötvényeknek várhatóan nem növekszik az értékük a biztosítástechnikai kockázati modul szerinti stressztesztelés során.

A megfelelésre és a jelentéstételre vonatkozó szabályok

- 1.29 Ez a dokumentum az EIOPA-rendelet 16. cikkének értelmében kibocsátott iránymutatásokat tartalmaz. Az EIOPA-rendelet 16. cikkének (3) bekezdésével összhangban a hatáskörrel rendelkező hatóságok és a pénzügyi intézmények minden erőfeszítést megtesznek azért, hogy megfeleljenek az iránymutatásoknak és ajánlásoknak.
- 1.30 Az iránymutatásoknak megfelelő vagy megfelelni kívánó, hatáskörrel rendelkező hatóságoknak a megfelelő módon át kell ültetniük azokat szabályozási vagy felügyeleti rendjükbe
- 1.31 A lefordított változatok kibocsátását követő két hónapon belül a hatáskörrel rendelkező hatóságoknak vissza kell igazolniuk az EIOPA felé, hogy megfelelnek-e vagy meg kívánnak-e felelni a jelen iránymutatásoknak, az esetleges meg nem felelés indokainak megjelölésével.
- 1.32 Ha a fenti határidőn belül nem érkezik válasz, úgy kell tekinteni, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóság nem felel meg a jelentéstételi kötelezettségnek, és a jelentésben így kell szerepeltetni.

Felülvizsgálatokra vonatkozó záró rendelkezés

- 1.33 Az iránymutatásokat az EIOPA vizsgálja felül.